

Neděle 27.3.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(3. neděle postní Oculi)

„ **Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží**“ (Lk 9,62)

V pondělí jsme měli v mládeži program *o učednictví*. Nebylo nás tam moc, ale myslím, že to bylo docela podnětné a užitečné. Kromě jiného jsme se dostali k otázce, jestli je v dnešní době vůbec možné žít podle Ježíšových požadavků. Některé věci jsme si vysvětlili, ale stejně jsme si uvědomili, jak je těžké brát Ježíšova slova vážně a žít podle nich.

1. O co jde v následování Ježíše? Dnešní text mluví *o následování Ježíše*. Vidíme, že už v biblické době si to lidé představovali různě. Evangelia vyprávějí o tom, jak Pán Ježíš mnoho lidí přitahoval. Byl výraznou osobností, byl naplněn Božím duchem a Boží moudrostí. Proto k Němu proudily davy lidí a vypadalo to na obrovský úspěch a popularitu. Ovšem Ježíš viděl do lidských srdcí a věděl, že lidé přicházejí kvůli nemocem a konkrétním potřebám. Přesto se našli takoví, kteří jsou Ježíšem nadšeni a chtějí s Ním být a od Něho se učit. **Jeden** takový **člověk** se hlásí k Ježíšovi sám a vypadá to, že je připraven na všechno (*Budu tě následovat, kamkoli půjdeš*). Pán Ježíš ovšem jeho nadšení mírní a vysvětluje mu, že to není tak jednoduché...Následovat Ježíše totiž znamená jít s Ním k lidem, hledat ztracené a přinášet jim zprávu o Boží záchraně. A ta záchrana ztracených leží Ježíšovi na srdci tolik, že se vzdává i takových věcí, které považujeme za samozřejmost: zázemí, bezpečí a pohodlí domova! Nebo ten **druhý muž**. Pán Ježíš mu řekl „*následuj mne!*“ a on se tomu úplně nebránil. Akorát měl svou podmínku: „*Dovol mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce*“. Říkáme si, proč ne, vždyť je to slušné a normální. Tehdy to taky bylo normální. Jenže Pán Ježíš odpovídá jinak: říká proč ano? Ježíšova odpověď je zarážející: „*Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží*.“ Není to namířeno proti úctě k zemřelým ani proti zvyku je důstojně pochovávat. Je to konkrétní příklad. Když uvažujeme o tom, že půjdeme za Ježíšem, že se staneme Jeho učedníky, nemělo by nás od toho nic zdržovat. Nic nemůže být důležitější, než odevzdat život Kristu. Kdo své rozhodnutí odkládá, kdo dává přednost jiným věcem, dává najevo, že tomu ještě úplně nerozumí. A **třetí příklad** je také výmluvný. Je tu další člověk, který chce jít za Ježíšem. Má jen jednu podmínku: chce se nejdříve rozloučit se svou rodinou. Jak šlechetné, jak ohleduplné! Vždyť proti tomu se nedá nic namítat! Ježíšova odpověď je zase jiná, než bychom čekali. To nejdůležitější je teď Boží království. Máme pochopit a přijmout, že Bůh a Jeho věc patří v našem životě na první místo. Tak to slyšíme z jiného Ježíšova slova: „*Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a vše ostatní vám bude přidáno*.“ Pokud máme problém s tímto pořadím, pokud máme na prvním místě ve svém srdci něco jiného, pak o nás platí, „*že nejsme způsobilí pro Boží království*.“ My jsme si doposud mysleli, že v tom máme jasno... a Ježíš říká, že to jsme si to zjednodušili.

2. Co se změnilo v pohledu na následování Ježíše?

Co tedy znamená následovat Ježíše? Ve staré době to znamenalo skutečně opustit dosavadní způsob života, připojit se k družině Ježíšových učedníků a žít v jejich komunitě. V tomto smyslu nešlo za Ježíšem mnoho lidí. Sám Pán si nejdříve vybral 12 učedníků. Dále se ještě v evangeliích dočteme, že Boží Syn posílá 70 učedníků do galilejských a judských končin, aby vysvětlovali lidem, že se v Ježíši Kristu Bůh ke světu přiblížil a že je to čas k pokání, k novým rozhodnutím. A když Pán Ježíš odcházel po vzkříšení do nebe, svěřil svým učedníkům misijní

úkol. Učedníci mají jít mezi lidi, dokonce ke všem národům a „získávat učedníky“. Po Ježíšově nanebevstoupení už nikdo nemohl „následovat Ježíše“ tak, jako první učedníci. Ale ideově a duchovně stále platí, že Boží milost zjevená v JK je pro všechny a že dokáže změnit život každého člověka. Od dob prvotní církve dostávalo „následování Ježíše“ nový obsah a novou podobu. Už to neznamenal odejít z domu, od rodiny, opustit zaměstnání, ale znamenalo to nový postoj ke všem životním hodnotám. Pán Ježíš nechce mít všechny své učedníky někde v ústraní kláštera. On je potřebuje mít mezi lidmi. On chce, aby se vliv evangelia a Boží milosti šířil prostřednictvím křesťanských manželství, rodin, aby se dostal do škol, na pracoviště, byl znát ve společnosti a ovlivňoval mravní vnímání lidí.

3. Opravdové „následování Ježíše“ dnes?

Co s tím uděláme? Nechceme to hodit „za hlavu“, ale nechce se nám ani do nějakým radikálních změn. Od chvíle, kdy jsme uvěřili, se snažíme křesťansky žít a díky Božímu odpuštění a Boží lásce prožíváme radost a máme v srdci Boží pokoj. Ale máme někdy dojem, že jsme ve svém zápase o nový život hodně polevíli a v některých věcech jsme se přizpůsobili ostatním křesťanům anebo i okolím. Mezi nevěřícími lidmi nechceme být podivíny a působit jako exoti. V čem je evangelium pro nás stále výzvou a o co jde Pánu Ježíši nejmíc? **a)** Jde mu o to, abychom se měnili v *myšlení* (Ř 12,2; Fp 2,5) a uvažovali jako Ježíš.... A když se ptáme na to, co to znamená, dozvíme se, že Ježíš „*sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, ponižil se a v poslušnosti podstoupil i smrt...*“. Tak to je ten příklad, ke kterému máme vzhlížet. Když to chce Pavel aplikovat na soužití v církvi, tak píše: „*v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý až má na mysli to, co slouží druhým...*“ (Fp 2,3-4)

b) Dále jde Ježíšovi o to, abychom byli svobodnější a nepodléhali různým tlakům okolního světa. Mám za to, že ap. Pavel to dobře vystihl, když napsal (1K 7,29): „*Lhůta je krátká. Proto ti, kdo mají ženy, ať jsou, jako by je neměli, a kdo pláče, jako by neplakali, a kdo jsou veselí, jako by nebyli, a kdo kupují, jako by nevlastnili, a kdo užívají věci tohoto světa, jako by neužívali; neboť podoba tohoto světa pomíjí.*“ V tomto je *podstata následování*... Jako křesťané si máme zachovat ke všem věcem vnitřní odstup. Nemáme se nechat svými úkoly, zájmy či závazky pohltit. Nemáme být otroky svých zájmů či koníčků. Máme být každou chvíli svého života připraveni všeho nechat a všechno opustit. A to není snadné...

c) Jak se takové radikální „následování Ježíše“ promítne do sborového společenství? Kde to je vidět? Sbor křesťanů jako sbor učedníků Ježíše Krista, má jako hlavní prioritu *předávání evangelia*. Ježíš byl stále na cestách za lidmi a kázal jim evangelium. Ve službě sboru se takový kristovský postoj pozná dále podle lásky k lidem, podle zájmu o hledající, potřebné, nemocné a opomíjené. *Takový byl Ježíš*: byl mezi lidmi, viděl jejich potřeby, jejich nouzi a pomáhal jim. A my chceme být jako On. A ještě jedna věc by neměla chybět ve službě Kristovy církve: neměla by tam chybět *obětavost*. Život jako oběť. Ne užívání života, ale sdílení života a rozdávání života. Když se orientujeme podle Ježíšova příkladu, máme Jeho mysl, Jeho srdce a Jeho priority, jsme Jeho učedníky. Tak je možné opravdově následovat Krista dnes. Zní to jednoduše, ale je to „život naruby“ a do toho se nám vůbec nechce. Ale musíme se rozhodnout. Buď prožijeme pohodlný křesťanský život „v klídku“, budeme si v rámci možností „užívat“ anebo se necháme pozvat do procesu následování a na první místo dáme svého Pána a hledání Jeho věci. Takový život naplňuje a přináší radost i Boží požehnání. Zkusíme to s Ježíšem opravdověji než dosud? (B. Kaleta – 27.3.2011)